

[Forsvarsministeren.]

gjort for Aarene 1921—25. Efter Konferencens Afslutning i 1925 lod Folkeforbundet i December samme Aar udarbejde Udkast til en Konvention om Kontrol med den private Fabrikation af Vaaben, Ammunition og Krigsmateriel og tog Initiativet til Sammenkaldelse af en Konference om dette Emne. En nedsat international Specialkommission holdt sit første Møde i Marts—April 1927 i Genève og har senest været samlet i September 1928, hvorom Folkeforbundet har offentliggjort Referat.

Man vil altsaa se, at man fra Folkeforbundets Side i høj Grad har interesseret sig for dette Spørgsmaal, og jeg vil oprigtigt haabe, man kan naa Resultater her, der kan være af Betydning, ogsaa i allerhøjeste Grad for vort Land. Men som jeg allerede har sagt, den private Fabrikation af Vaaben og Krigsmateriel her i Landet er meget begrænset, indskrænker sig i Virkeligheden til en ganske enkelt Virksomhed, og hvis man nu skulde gaa til et Forbud imod Eksport, altsaa med andre Ord standse hele denne Fabrikvirksomhed, vilde det betyde en Forøgelse af Arbejdsløsheden med adskillige Hundrede.

Der beskæftiges ved Rekyllriffelsyndikatet ca. 500 Personer, og det ærede Medlem og det høje Ting vil derfor forstaa, at skulde man gaa til noget saa rigoristisk som et Forbud mod Eksport af Vaaben og Krigsmateriel, vilde det være ensbetydende med en Forøgelse af Arbejdsløsheden. Det ærede Medlem Hr. Axel Dam har sikkert flere Gange udtalt sig om, at netop denne Regering ikke gjorde tilstrækkeligt for at modarbejde Arbejdsløsheden, og saa staaer det ærede Medlem op her og mener, at man omgaaende kan kaste disse 500 Mennesker paa Gaden. Thi det vil i Virkeligheden blive Resultatet, hvis man forbyder, at denne Virksomhed i det hele taget maa fabrikere Krigsmateriel, som den kan udføre, og som den udfører, men kun med Regeringens Tilladelse og under Regeringens fulde Kontrol.

Med Hensyn til det Selskab, som det ærede Medlem ogsaa i denne Forbindelse nævnte, vil jeg sige, at dette Selskab ikke, saa vidt mig bekendt, vil beskæftige sig med Giftgas, det er der vist slet ikke Tale om.

Med Hensyn til et andet Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Axel Dam fremdrog, at adskillige tjenstgørende Officerer skulde være beskæftigede dels som Agenter, dels paa anden Maade, ved Rekyllriffelsyndikatet,

skal jeg nævne, at saa vidt mig bekendt er der kun to tjenstgørende Officerer, der har noget med dette Selskab at gøre. Den ene er Ingeniørgeneralen, der er Formand for Selskabet, og som har faaet Krigsministeriets Tilladelse dertil, den anden er Chefen for Mobiliseringskontoret, Kaptajn Jessen, der er en Slags teknisk Konsulent for Selskabet. Jeg kan ikke indse, at deres Stilling kan forhindre dem i, at de, som sagt med Krigsministeriets Billigelse, fremdeles varetager de Interesser, de har paa dette Omraade. Det er ganske rigtigt, at der for en Del Aar siden var en Del, ikke saa forfærdelig mange, men der var nogle faa Officerer udsendt særlig til oversøiske Lande, men det var paa en Tid, i 1921—22, da der var meget ringe Beskæftigelse for dem herhjemme, idet der var uhyre smaa Indkaldelser i disse Aar umiddelbart efter Verdenskrigen.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch spurgte mig, hvad der skulde gøres ved Marinehospitalet, og hvilke Hensigter jeg her havde. Vi vedtog sidste Aar en Lov om Anvendelse af det nye Garnisonssygehus som Fælleshospital for hele Forsvarets Personel, og i § 4 i denne Lov, tror jeg det er, er der fastsat Bestemmelser om, at Marinehospitalet skal afhændes. Og dette Spørgsmaal er aktuelt nu, men ogsaa først nu, idet man for ganske kort Tid siden har samlet alle de syge Soldater baade fra Hær og Flaade paa Københavns Militærhospital. Nu er altsaa Tiden inde, og der er ogsaa Overvejelser i Gang med Hensyn til, paa hvad Maade man bedst kan afhænde Marinehospitalet.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg omtalte en Sag fra Dragonregimentet i Randers, hvor en Underkorporal paa ulovlig Maade havde straffet Rekrutter. Jeg er og har, længe før det ærede Medlem fremsatte sine Udtalelser her i Salen, været fuldt ud bekendt med denne Affære; det har været mig magtpaaliggende at følge den med stor Opmærksomhed, og Undersøgelser og Overvejelser har ogsaa i den Anledning fundet Sted i Krigsministeriet. Sagen blev rejst af Regimentschefen i Randers, Oberstløjtnant Leschly, idet han blev gjort bekendt med en Udtalelse, som en hjemsendt Soldat havde fremsat; vedkommende Soldat havde faaet en Svaghed og mente, at den stammede fra hans Militærtjeneste, fra Stroppe-ture, og hvad han i det hele taget havde været med til. Det gav Anledning til, at Regimentschefen, hvad der var fuldstændig rigtigt set fra hans Standpunkt, mente, at Sagen maatte grundigt undersøges.